

SVOBODNA SLOVENIJA

ESLOVENIA LIBRE

Glasi Slovencev v Argentini

Leto LXXXIII | 19. novembra 2024 - Buenos Aires, Argentina | Št. 21

www.svobodnaslovenija.com.ar

Svobodna Slovenija

68. OBLETNICA NAŠEGA DOMA SAN JUSTO

»Česa ne storimo za prijatelja? Za prijatelje ni nič preveč!«

Leto za letom v mesecu oktobru pripravljamo praznovanje naše obletnice in vse naše člane in goste razveseljujemo s skupnim slavljem.

Letos praznujemo 68. obletnico Našega doma San Justo.

Praznovanje smo začeli minuto pred 12. uro, ko so se pred sanhuško stolnico zbrali predsedniki slovenskih domov, zastavonoše ter otroci, mladi in odrasli v slovenskih in argentinskih nošah.

V stolnici je petje MPZ San Justo pod vodstvom prof. Diego Pereza oznanjalo pričetek sv. maše, ki jo je daroval č.g. Robert Brest. Cerkev je bila polna slovenskih vernikov, ki že od prihoda naših staršev in starih staršev v Argentino molimo in se zahvaljujemo Mariji Pomagaj iz Brezj. Tudi tokrat smo se po končani sveti maši zbrali pred oltarjem, posvečenim Mariji Pomagaj in skupaj zmolili.

Počasi so se gostje po končani sveti daritvi pričeli zbirati na dvorišču Našega doma, si veselo segali v roke in se prijazno pozdravljali. Sledil je pozdrav in topla dobrodošlica gostom, posebno še predstavnici veleposlaništva Republike Slovenije v Buenos Airesu, gospe Tiji Kuhar, predsedniku krovnega društva organizirane skupnosti v Argentini Zedinjena Slovenija, inženirju Juretu Komarju, prelatu Franciju Cukjatuju in gospodu Robertu Brestu ter Toniju Burji.

Nato smo zapeli državni himni Republike Slovenije in Republike Argentine.

V nekaj minutah smo začutili vonj bogate domače juhe, dim iz žara pa je začel prebužati naš apetit! Navdušeni mladi natakariji so takoj napolnili mize z dobrotami. Za juho, solato, krompir in meso je bilo iz naše kuhinje zelo dobro preskrbljeno! Prav tako smo imeli priložnost poskusiti okusni jabolčni zavitek in kavo z drobnim pecivom.

Vsi naši gostje so bili navdušeni nad gostitvijo. Juho so pripravili člani društva upokojencev Slovenski kotiček in skupina kuharjev, Martin Godec s sodelavci je pripravil meso in krompir. Na razpolago so bili tudi krofi, ki so jih pripravile Marija Krajnik Štrubelj, Aleksandra Grilj Taboada, Saši Urbančič Modic in Magda Skvarča Trpin.

Med kosilom smo vsi skupaj voščili gospodu Franciju Cukjatuju za rojstni dan.

Česar nikoli ne manjka na katerikoli naših veseljih je, seveda, ples. In tako se nam je pridružila folklorna skupina Mladika, ko so na odru mladi plesalci zaplesali slovenske folklorne plesne. Presenetili so nas s svojim umetniškim nastopom! Predstavila se nam je srednja skupina (Cestnik Viktorija, Cestnik Tanja, Čop Marjanca, Etcheverry Victoria, Etcheverry Milena, Javoršek Tomaž, Malovrh Andrej, Marini Marko, Modic Andrej, Modic

Eva, Modic Sara, Zupanc Katja, Zupanc Mariano in Zupanc Valentin), ki jo vodi Tatjana Groznik Godec. Celotno skupino Mladike pa vodi prof. Mirijam Mehle Javoršek.

Poleg plesa smo si med kosilom lahko ogledali razstavo umetniških in ročnih del, ki sta jo omogočili Mirjam Oblak in Luci Bogataj s pomočjo Danice Malovrh in Lojzeta Erjavca. Občudovali smo dela Marije Drenik, Luci Bogataj, Nancy Bogataj, Marjanke Furlan, Metode Jurjevčič, Ninke Keršič, Marte Krajnik, Gabriele Markovič, Veronike Pennisi, Marije Cristine Podgorelec, Majde Tomazin in Marije Tomaževič.

Počasi se je bližal trenutek kulturnega programa!

Predno bi se zastor dvignil, je predsednik Našega doma San Justo Marjan Godec izrekel pozdravne besede ob priliki 68. obletnici Našega doma. Prirčne pozdravne besede sta tudi podala predsednik Zedinjene Slovenije inženir Jure Komar in ga. Tija Kuhar, tretja sekretarka veleposlaništva Republike Slovenije v Buenos Airesu.

Prišel je trenutek glavne točke letošnjega programa. Na odru Frida Beznika so bili igralci že pripravljani...

Odrsko predstavo smo poklonili dragemu Janezu Krajniku, vnetemu igralcu, ki nas je pred kratkim zapustil.

Nekaj časa je že minilo od zadnje igre, ki smo jo uprizorili za kulturni program obletnice Doma. Zato smo z veseljem sprejeli izziv ponovno postaviti odrski prikaz na naš oder. Želeli smo tudi vas razveseliti s komedijo. Pripravili smo veseligo

»Utopljenec«, igra v treh dejanjih.

»Česa ne storimo za prijatelja? Za prijatelje ni nič preveč!« je bilo geslo letošnje obletnice, besede, ki jih na odru izreče priljubljen lik kovača.

Bogatašu Štefanu preostajajo prilični prijatelji, primankuje pa mu prava ljubezen, ki bi mu napolnila dneve in dolgočasje. Na pobudo teh prijateljev se odloči, da bo prva ženska, ki bi jo še isti dan srečal, postala njegova žena. Usoda igrivo Štefanu izvoli vdovo, koristolovko Matildo Vodetovo. Matilda ima številne živopise zaplete z raznimi kandidati, ki pa nikoli ne mislijo resno. Edini, ki je z njo bil pripravljen stopiti pred oltar, je bil dobrsrčen in naiven kovač Jaka Smola, seveda preveč preprost za našo domišljavo damo. Pri Štefanu se pojavi nečakinja Buče, Katrica, ki prihaja vračat posojilo. Katrica tam sreča kovača, ki ji s težkim srcem zaupa nesrečno ljubezen z modistko Matildo in kako bi obračunal s tistim, ki jo je ugrabil, saj gotovo ni po lastni volji izginila. Dekle sreča tudi Vodetovo, a bistroumnost

dekline ji takoj razkrije, da z vdovo Štefan ne bo nikoli srečen. Kovač Smola kar kmalu ugotovi, da Štefanova nevesta ni druga kot svoja ugrabljena Matilda. Kovač in bogataš se zapleteta v pretep in oba utonila. Dejansko se pa oba rešita, ne da bi drug za drugega vedela. Smoli pomaga prijatelj Buča, Štefanu pomaga Katrica. Buča skriva Smolo v svoji kmečki hiši, dobrodušni kovač se mu zahvali z besedami »Česa ne storimo za prijatelja? Za prijatelje ni nič preveč!« V isto hišo se je tudi zatekel Štefan, ki se preoblečen v hlapca skriva v prepičanju, da je kovača umoril. Buča na prošnjo Katrice najame navideznega hlapca Štefana za mlatiča, ki se pa seveda na posej prav nič ne razume, stopi mu v pomoč armada delavcev, ki s pesmijo razvedrijo težko delo mlatičev in kmetič. V trenutku nepozornosti notarja, ki je prišel izvesti Štefanovo oporoko v kateri je zapustil vse svoje imetje nezvestim prijateljem Štiflerju, Robiču in Senici, domnevni utopoljenec Štefan spremeni testament ter zapusti vse Katrici. Po raznih spodrsaljajih, problemčkih, težavah in dogodivščinah se iz oči v oči zopet znajdetta Smola in Štefan, zakopata bojno sekuro, vsi se veselijo, Štefan spozna, kaj mu je v življenju manjkalo. Vsi navdušeno zaželi vso srečo zaljubljenemu parčku Katrice in Štefana.

Resnično iskrene čestitke za izreden uspeh igre! Čestitamo celotni gledališki skupini -od igralcev, preko šepetalk, tehnikov, scenskih mojstrov vse do pevcev, režiserke, odgovornih za pričeske, kostume, maskiranja, mikrofone... izkazali ste se!

Izkušeni igralci, pravi virtuozni odra, so navdušujoče in prepričljivo podali vloge! Aleks Puntar, Toni Rovani in Vanči Štrubelj so mojstrsko odigrali Štefana, Smolo in Bučo. Odlično! Nič manj prepričljive niso bile naše dame Katrica in Matilda Vodetova. Nati Javoršek je bila očarljiva Katrica in Veronika Godec Marini pa mikavna Matilda. Poseben odstavek za šarmantno trojico ne preveč zvestih prijateljev Štiflerja, Robiča in Senico (Luka Trpin, Aleks Zupanc in Marko Štrubelj), ki so publiko tolikokrat spravili v smeh s svojimi zelo zabavnimi liki. Odkrili smo tudi nove talente! Pohvale vredno in zelo spretno sta prvič stopila na oder komornik Anton in notar, zvršilec testamenta, to sta bila Andrej Šuc in Niko Falduto. Posebno so se tudi izkazali mlatiči Jože Novak, Matjaž Ravnik in Dani Zupanc; pridružila se jim je še domača skupina mlatičev in žanjic, člani in članice MPZ San Justo, ki so zapeli pesem Kamila Maška, Mlatiči (Aleksandra Grilj Taboada, Zorka Gris, Sandra Hočevvar, Bernarda Krajnik, Marija Krajnik Štrubelj Andreja Lipušček Bonino, Metka Malovrh Scopel, Veronika Malovrh, Metka Markovič

Marinčič, Zofia Novak, Miriam Oblak, Magda Skvarča Trpin, Kamila Taboada, Marjan Godec, Stanko Jelen, Marko Malovrh, Jože Markovič, Andrej Mehle, Lojze Modic, Jože Novak, Matjaž Ravnik, Lovro Tomaževič, Dani Zupanc, dirigent prof. Diego Perez). Igralsko zasedbo sta gladko zaokrožila poznavalca odrskih desk, kljub mladim letom, služabnika Micika in France, to sta bila Tatjana Erjavec in Agustin Rovani. Režijo je vrhunsko izvedla Ivana Tekavec, ki je s spretno roko dodelila vloge in vtisnila dinamiko in ritem veseloigri Utopljenec. Ne smemo pozabiti na šepetalki, veliki dobričini, Nežko Lovšin Kržišnik in Berni Juhant Rovani, kakor tudi na Lučko Bergant Uštar, ki je skrbela za mikrofone. Čestitke in velika zahvala naj gre skupini, ki je uredila scenski prostor, vodila sta jo Pablo Zafra in Luka Štrubelj. Sodelovala sta še Tone Oblak in Jani Urbančič. Prav tako velika pohvala gre skupini Luč & zvok, Veroniki in Danici Malovrh za maskiranje, Ani Clari Zafra za pričeske, folklorni skupini Mladika za izposojene obleke. Plakat, oglas in program je pripravila nadarjena oblikovalka Veronika Kržišnik Modic.

Vse je bilo čudovito izvršeno. Celotna igralska skupina je bila deležna zasluženega aplavza in toplih čestitk, ki jih je vsakemu izmed skupine publika pristno poklonila.

Zelo ste navdušili publiko, želimo vam še mnogo odrskih uspehov in čimprejšnje snidenje na ponovni predstavi. Za prijatelje ni nič preveč! Zato v prijateljskem vzdušju smo nadaljevali ta lep večer v spodnjih prostorih ob zvokih skupine Potomci, ki so se prvič med nami predstavili. Damijan Marinčič, Nace Kržišnik in Martin Marolt so pripravili lep venček slovenskih pesmi, ki so jih z nami radi delili ob dobri kapljici, pogrnenih mizah in prijateljskem klepetu.

Iskrena in topla zahvala vsem, ki ste pripomogli k tako prirčnemu in prijetnemu programu in vsem in vsakemu, ki ste priskočili na pomoč na najrazličnejše načine, da bi 68. obletnica Našega doma odlično potekala. Iz vsega srca hvala vam!

Naš dom San Justo

68. OBLETNICA NAŠEGA DOMA SAN JUSTO

POZDRAVNE BESEDE PREDSEDNIKA NAŠEGA DOMA, MARJANA GODCA

68. OBLETNICA NAŠEGA DOMA

»Česa ne storimo za prijatelja? Za prijatelje ni nič preveč!«

J. Nestroy - Pavel Golia

Današnje geslo »Česa ne storimo za prijatelja? Za prijatelje ni nič preveč!« (J. Nestroy - Pavel Golia) nas spominja na moč prijateljstva, ki je tako kot družina, vera v Boga in slovenstvo, že desetletja v središču naše skupnosti.

Prijateljstvo nas povezuje in nas uči sodelovanja ter biti v pomoč drug drugemu, vendar pa je za močno in trajno skupnost potrebno več kot samo prijateljstvo. Prav tako pomembni so družinski odnosi, ki nas notranje krepijo, vera v Boga, ki nam daje

smisel in moč ter ljubezen do slovenstva, ki ohranja naš jezik, kulturo in dediščino. Te štiri vrednote – prijateljstvo, družina, vera in slovenstvo – skupaj oblikujejo trdne temelje, ki podpirajo Naš dom in na katerih gradimo prihodnost.

V teh 68 letih so te vrednote med nami postale tako trdne kot so temelji Našega doma, ki so ga naši predniki zgradili z ljubeznijo in trudom. Njihova predanost nas uči, da te vrednote niso le prijetnost, temveč tudi obveza – biti tam drug za drugega, deliti radosti, premagovati izzive in ohranjati skupno dediščino.

Danes pa se soočamo z novimi izzivi, ki zahtevajo več skupnih naporov. Živimo v času, ko je potrebno veliko več dela, da oh-

ravimo našo skupnost močno in povezano. Čeprav se število sodelujočih manjša, potreba po sodelovanju še nikoli ni bila večja. Naši domovi in organizacije potrebujejo mlade, ki bodo prevzeli pobudo in starejše, ki bodo delili svoje izkušnje. Sedaj ni čas, da se umaknemo, temveč da se še bolj zavzamemo za našo skupnost.

Naša prihodnost je v naših rokah. Z novo energijo in predanostjo lahko gradimo na temeljih, ki so jih naši predniki postavili z vztrajnostjo in upanjem. Sedanja situacija nas poziva, da se združimo v skupnem delu za napredek Našega doma in celotne slovenske skupnosti. Le s skupnimi močmi bomo lahko premagali izzive, s katerimi se soočamo in zagotovili, da bodo prihodnje generacije še naprej ohranjale našo kulturno dediščino.

Rad bi se iskreno zahvalil vsem, ki neutrudno delate za našo skupnost, za Naš dom in za našo prihodnost. Vaša prizadevanja in

čas, ki ga posvečate, dajejo Našemu domu življenje in moč.

Naj vam dobri Bog poplača za ves trud in požrtvovalnost! Želim vam, da bi skupaj uživali ob današnjem praznovanju in naj prijateljstvo, družina, vera in slovenstvo še naprej krepijo našo skupnost!

Bog vas živi!

57. PRISTAVSKI DAN

Bilo je sončno nedeljsko dopoldne 27. oktobra, ko smo se začeli pozdravljati in rokovati: babice in dedki, sinovi in hčere, vnuki in vnučkinje, pa tudi prababice in pradedki ter pravnuki in pravnukinje... potomci in prijatelji, na Pristavi v Castelarju.

Prekrasen je bil pogled z dvorišča na ozelenelo drevje (ombuja ni več), ki je skupaj z jasnim nebom dajalo podlago plapolanju slovenske in argentinske zastave. Oči so hitro postale pri družinicah v narodnih nošah. V takih okoliščinah himni še glasneje in ponosneje zapoješ.

Dani Kocmur nam je izrekel dobrodošlico in napovedal, kako se bo slavje razvijalo. Napotil nas je k oltarju v zgornji dvorani. »Velike reči je Gospod za nas storil« smo se zahvaljevali pri sv. maši; daroval jo je naš župnik g. Franci Cukjati in razvil razmišljanje pri pridigi ravno s tem psalmom.

Vse se je skladalo! Celo meni slavnostnega kosila: pražen riž z gobicami... (v igri je omenjena »rižota«). Pripravila ga je pridna ekipa mladih, izvežbanih kuharjev Ludmile Golob in Martina Zarnika s pomočniki, še mlajši pa so nam ga postregli. Spodnji prostori in tudi na prostem je bilo za to vse svečano pripravljeno in okrašeno, saj je bilo vreme lepo in veliko se nas je zbralo.

Ura nam je hitro minila ob klepetu v lepi družbi. Obujali smo tudi spomine s člani družine Marjana Willenparta, slovenskega režiserja in dramatika, avtorja igre »Vnukinja«, pripravljene za popoldanski program. Željni tega odrskega prikaza smo se, okoli četrte ure, vrnili v zgornjo dvorano preurejeno za kulturni program. Na osvetljenem odru sta nas pozdravila začasni odpravnik poslov Veleposlaništva Republike Slovenije, g. Igor Šef in predsednik Zedinjene Slovenije, g. Jure Komar, in čestitala Društvu Slovenska Pristava ob lepi obletnici. Spodbujala sta nas za nadaljevanje te skupne gradnje vseh generacij z zdravim načinom življenja tudi po navadah prednikov. V imenu domačega društva pa je to pot spregovoril pozdravne besede g. Edvard Kenda. Močno je poudaril lepo priložnost, da se skupaj spomnimo začetnikov in začetkov te poti, ki jo v težkih časih skupaj nadaljujemo. »Naše oči so pričje njihovih številnih dosežkov«, je dejal. Ena nit se lahko pretrga, toda veliko niti, spletenih v močno vrvo, je težje strgati! Tako nas je vabil, da predvsem stojimo ob strani mladini, jo podpiramo, da bodo naprej polnili to gradnjo s smislom v poklon tolikim že v njej zapisanim.

Zopet: vse je bilo povezano, vse se je skladalo! Igra naj bi se dogajala v Buenos Airesu okoli leta 1977, a menim, da prepoznavamo tako medgeneracijsko dinamiko skozi leta in povsod; ni le nam namenjena. »Kakršnakoli podobnost z ljudmi in dogodki...« Tako je življenje!

Ko si na odru opazoval vnukinjo Evo/Dani Selan Lenarčič z njenimi domačimi, z vso izpovedjo njenega razmišljanja, so ti ves teden odmevale besede in stavki zgodbe. Pravi izziv, da razmisliš. Nekaj jih bom natrosila kar tako: Marsičesa ne razumem... Zatajiti... Izkoreniniti... Mešani zakoni... Kdo je tujec?...

Kdo si ti? ... Razočaranje... Opravičilo... Svoboda... Vzgoja... Sprejeti življenje tako kot je... Razumevanje... Knjige, gnoj... Slovenska šola... Oče se je boril... Denar... Interesi... Sem bila pri maši... Slovenska muzika... Načrti... Vrednote... Po vsem tem ugotoviš kako je babičina/Gabi Bajda Križ prisotnost odločilno blažilna, razumevajoča, modra pri analizah družinske skupnosti, ki jo je strah pred bodočnostjo slovenskih izseljencev in potomcev. Kako je bilo Evino mamo/Beti Petkovšek Mavrič strah hčerkinega navidezno neprimernega obnašanja! Kako je domače zaskrbelo, da so zasnovali posebna družinska srečanja, da bi ji pomagali! Vse se je zakompliciralo in srečanje se je sprevrglo v srečo šele, ko so vse razjasnili z iskrenim pogovorom. Niso razumeli, da Evino uporništvu ni sovražstvo, je potreba po iskanju jasnosti, ravnovesja v novi realnosti. Vse to in še več so nam igralci nudili globoko pogreznjeni v karakterizacijo vsake vloge. Uživali smo!

Režisersko delo Maruče Zurc je zopet uspelo. Iskrene čestitke! Sestavila je pravo »ekipo«, ki se je, ne samo trudila in žrtvovala, ampak tudi uživala s tem igranjem, da si se pustil prežeti z njihovo pozitivnostjo. Sodelovali so poleg že omenjenih, domači: Viki Selan, Jure Golmajer, Luči Ayerbe Rant, Marko Urankar; otroci: Peter Kocmur, Simon Zarnik in Peter Cicciano; prijatelji: Aleks Zarnik, Guillermo Ayerbe, Emica Lazar; dopolnilne vloge: Miloš Mavrič, Martina Kocmur, Janika Tomažević, Saši Mavrič, Neži Formia, Boris Čeč, Ivan Magister, Adam Jerovšek, Matej Modic.

Močni vtisi so potrebovali pogovora na svežem zraku, ki ga nam na zeleni Pristavi ne manjka. Vse, prav vse kar si doživljal in opazoval na takem rojstnem dnevu te je pozivalo, da si se vprašal: Koliko src, duš, rok je to praznovanje uresničilo? Treba ga je bilo umisliti,

potem pa čistiti, vrtnariti, krasiti, maševati, voditi petje, kuhati, pripraviti, streči, pomivati, barvati, nastopati... Pa tudi pospraviti! Za scenografijo: Aleks Zarnik in Dani Čop s sodelavci. Za zvok in luči: Audio Pristava in PTŽ. Za maskiranje: Danica in Veronika Malovrh. Za rekvizite in šepetalstvo: Cvetka Češarek Tomažević. Za prevod v španščino, ki je tako potreben v tej dobi: Tatjana Rožanec. Za fotografiranje: Damijan Kopač. Za snemanje Albert Muha. Za grafično oblikovanje: Erika Čeč in Tomi Maček. Za dodatke pri scenografiji: družina Benzoni. Obrabi vseh mnogih garačev pa večkrat ostajajo nevidni. Bog Vam/Jim povrni!

Slovenski Potomec, Potomka!

Če po vsem doživetem globoko zadahaš, sprejmeš s spoštovanjem in ljubeznijo dejstvo korenin in vzameš v roke svoje življenje, se morda zaveš, da ga lahko oblikuješ tudi s tem božjim darom, kjerkoli na svetu si!

Geslo se je uresničilo tudi po 57. letih!

»KDOR SPOŠTUJE PRETEKLOST, IMA V ROKAH PRIHODNOST!«

NA MNOGA LETA, DRUŠTVO SLOVENSKA PRISTAVA!

mARUBAT

DUŠA SLOVENSKE GLASBE | *Spomladanski koncert mendoških pevskih zborov*

Slovenski mendoški pevski zbor in Slovenski mendoški oktet sta 28. septembra 2024 v Slovenskem domu priredila spomladanski koncert.

Koncert z naslovom »Duh Slovenske Glasbe« (Duša slovenske glasbe) je obudil bogato tradicijo slovenske glasbe s poudarkom na ljudskih pesmih. Dogodek je bil prava glasbena poslastica, ki je navdušila obiskovalce in poudarila pomen ohranjanja slovenske glasbene dediščine.

28. septembra 2024 je v prostorih Slovenskega doma v Mendozi potekal tradicionalni spomladanski koncert, ki ga prirejajo vsako leto. Koncert z naslovom »Duh Slovenske Glasbe« (Duša slovenske glasbe) je bil posvečen slovenski glasbi in je predstavil tradi-

cionalni repertoar, sestavljen iz slovenskih ljudskih pesmi-

Navdušujoč koncert sta izvedla Slovenski zbor iz Mendoze in Slovenski oktet iz Mendoze, oba pod vodstvom dr. Diega Bosqueta, ki je poleg natančnega izbora pesmi vsako tudi predstavil z razlago njenega izvora in ob tem spodbudil poslušalce k razmisleku. Dr. Bosquet je ljudske pesmi poimenoval duša bogate glasbene tradicije Slovenije, saj so nastale v vaseh, v davnih časih, skoraj spontano, in pripovedujejo o skrbeh preprostih ljudi, kot sta ljubezen s svojimi žalostmi in radostmi. Takšna je bila tudi prva pesem, ki jo je zapel oktet: »Dve let in pol«.

Poleg obujanja tradicionalnih pesmi je koncert izkazal čast tudi vsem zbiralcem, prepisovalcem, prirejevalcem in skladateljem, ki so poskrbeli za ohranitev in širjenje teh pesmi do današnjih dni. Pri skladateljih se kaže, da so te stare pesmi postale izhodišče za sodobne skladbe, zato tudi predstavljajo »dušo« njihove glasbe, kar opravičuje naslov koncerta.

Pesmi, imenovane »popotnice«, ker so se širile iz vasi v vas, predstavljajo bistvo koncerta. Med tem »potovanjem« so jim izvajalci spreminjali note, melodije in besedilo, kar je vplivalo na glasbo in ustvarilo izjemno bogato glasbeno dediščino, ki jo najdemo v slovenski kulturi.

To so poslušalci spoznali ob pesmi, ki jo je zapel oktet, »Stoji hartelc zahrajen«, in ki

vključuje dele pesmi »Rasti, rasti, rožmarin«, ki se je skozi čas razvijala. Po besedah dirigenta: »Različica, ki jo vsi poznamo, ima žalostni značaj, kar je očitno v drugi kitici. Našel sem številne različice besedila, vse s tem žalostnim tonom. Zanimivo pa je, da v dolini Zilja ta značaj izgubi in se spremeni v ljubezensko pesem. Enako se dogaja z melodijo; skozi potovanje se spreminja in v Zilji dobimo drugačno, tirolsko melodijo.«

Zbor je nato izvedel znane pesmi, kot sta »Zrelo je žito« in »Regiment po cesti gre«, ter priredbo »En hribček bom kupil« Marka Bajuka, pomembne osebnosti Slovenskega doma v Mendozi, ki je bil deležen posebnega poklona za svoje delo kot zbiralec in prirejevalec slovenske ljudske glasbe. Dr. Bosquet je ob tej pesmi razložil njen pomen: »Pesem govori o pevčevi želji, da bi kupil majhen hribček z vinogradom, ki bi rodil bogato trto za izdelavo sladkega vina. Piti želi vino in povabiti prijatelje, da bi ga uživali skupaj.« Pojasnil je tudi njen izvor in proces »folklorizacije«, kjer pesem postane tako priljubljena, da ljudje pozabijo njenega avtorja.

Dodal je: »Besedilo, ki ga poznamo, pripisujemo Antonu Martinu Slomšku, vendar ni povsem njegovo. Slomšek je prilagodil besedilo, ki je bilo delo Radovana. Ko je Slomšek pesem prilagodil, je bila ta že obravnavana kot ljudska.«

Zbor je izvedel tudi druge znane pesmi, kot

so »Čej so tiste st'zice«, »Dajte, dajte« in »Venci beili«, ter manj znane pesmi, kot sta »Ta drum'lca je zvomlana«, ki govori o ljubezni in »magičnem« glasbilu, in »Vōra bije, sunce mi zahaja«, ki se dotika teme izseljevanja.

Za zaključek je dr. Bosquet združil oktet in zbor, ki sta skupaj zapela pesem »Njen čeuajti gna«, priredbo Pavleta Merkuja, ki izvira iz Rezije, doline v Italiji, znane kot najbolj zahodno območje s slovansko kulturo. Ta izbor je požel bučen aplavz občinstva, ki je ob koncu čustvenega dogodka čestitalo vsem nastopajočim.

Koncert »Duh Slovenske Glasbe« ni bil le glasbeni dogodek, temveč tudi globoko obujanje pomena ohranjanja tradicij, ki predstavljajo dušo naroda.

Valentina Šmon

EX CORDE v Tandilu

Pevski zbor Slomškovega doma Ex Corde (pevovodja Diego Alfredo Pérez) je med 8. in 10. novembrom potoval v mesto Tandil, kjer je sodeloval na priznanem buenosaireškem dogodku »La Noche de los Museos«.

V tamkajšnjem »Museo de Bellas Artes« je zbor popestril umetniški večer s petjem, ob navdušenem in prijaznem sprejemu lokalnih kulturnih organizatorjev ter društva Slovencev Kamen, ki živijo v centru province Buenos Aires.

Zbor Ex Corde je užival ob tej izkušnji, kakor tudi ob stiku s slovenskimi potomci, ki se je nadaljeval še dolgo v noč v prostorih letalske brigade, kjer so pevci ta konec tedna prenočili. Tam se je sproščeno vnelo živahno petje narodnih pesmi, ob čaši dobrega vina ter tradicionalnem tandilskem prigrizku.

V nedeljo je pa zbor pel v cerkvi Santísimo Sacramento, v centru mesta Tandil, najprej med mašo, za tem pa še nekaj pesmi ob koncu.

Lep pozdrav in zahvala Gabrieli Guzmán ter Mihi Koželniku za prisrčen sprejem v Tandilu. Naj bi se take izmenjave še večkrat ponovile in naj bi še naprej ustvarjale dobre vezi tako med člani zborov kakor tudi z drugimi Slovenci v Argentini ter po svetu.

Lepo vabljeni, da se pridružite Slovenskemu pevskemu zboru Ex Corde vsi, ki vas petje veseli.

-sonia

VESELA DOMOVINA, POZDRAVLJENA IZ VESELEGA SRCA!

Ko sem nekega jutra stopil v kapelo Slovenskega pastoralnega centra v Bruslju, kjer je bila razstava portretov znamenitih Slovencev (slikar Tomaž Perko), sem slišal, kako so se pogovarjali med seboj.

Najstarejši, Primož Trubar, je pogovor začel. »Moji lubi Slovenci,« je rekel. »Slovensko ljudstvo je dobro, je preprosto, je gostoljubno, je resnicoljubno. Rad ga imam!« Vsi so prikimali in skladatelj Jakob Petelin Gallus, drugi najstarejši mož v tej družbi, je dodal. »Že res, pa ne pozabi dodati še nekaj: To ljudstvo rado poje, je pojoče ljudstvo.«

Ivan Cankar se je zamislil in dejal. Ja, tako kot sem zapisal v Kurentu: »O domovina, ko te je Bog ustvaril, te je blagoslovil z obema rokama in rekel: Veseli ljudje bodo živeli tod, pesem bo njih jezik in njih pesem bo vriskanje!«

Dodal bi tole, kar sem napisal v svojih poezijah, je rekel France Prešeren, v pesmi Glosa: »Slep je, kdor se s petjem ukvarja,/ Kranjec moj mu osle kaže;/ pevcu vedno sreča laže,/ on živi, umrje brez d'narja.«

Z druge strani se hitro oglasi baron Janez Vajkard Valvasor. Vse svoje imetje sem dal za knjigo Slava vojvodine Kranjske, obubožal sem in umrl v revščini. Moje delo pa je ostalo: »Slava vojvodine Kranjske.«

»Lepota! Lepota! Lepota,« so se v en glas oglasili slikarka Ivana Kobilca, slikar Rihard Jakopič in arhitekt Jože Plečnik. »Mi smo iskalci lepote,« je dejal Jakopič. »Mi smo iskalci lepega v vsakdanjem življenju,« je dodala Ivana Kobilca. Arhitekt Jože Plečnik pa je takole modroval: »Slovenija naj bi postala tromostovje, tako kot stoji v Ljubljani: Most medkulturnega

in verskega dialoga, most solidarnosti, most miru.«

»Brez strategije ne bo šlo,« se je na drugem koncu oglasil general Rudolf Maister. »Če ne bi izdelal strategije, bi Mariabor ne bil slovenski, ampak avstrijski. Čut za skupno dobro, kar politika je in mora biti, se pridobi in krepi z vzgojo v družini, v šolah in univerzah, v športnih in drugih društvih, pevskih zborih, v cerkvi.«

»Še na nekaj ne smemo pozabiti,« se je na koncu oglasil Herman Potočnik. »Na drzne sanje, na to, da zmoremo veliko. V svojem času, ko sem razvijal vesoljsko tehnologijo, so me imeli za sanjača. Pogledajte danes! Ne nehajmo sanjati in iti vedno naprej!«

Po tem pogovoru smo se usedli na kavo. Kar naenkrat je nekdo potrkal na vrata in prosil, če lahko vstopi. Kar dva sta bila. Mladenič, še rosnih let, Srečko Kosovel, in v talar oblečen goriški slavček Simon Gregorčič. Ob predstavitvi je kraški genij Srečko Kosovel rekel. K vašemu pogovoru bi dodal to, kar sem kot 22-letni mulo zapisal v enem od svojih pisem: »Moje življenje je moje, slovensko, evropsko, sodobno in večno!«

Simon Gregorčič, goriški slavček, pa ni govoril, kar zapel je:

»Jaz palice svoje ovčarske za žezlo kraljevo ne dam/ in rajši od krone cesarske, cvetlice na glavi imam.«

Kar samo po sebi nam je vsem privrelo iz srca, kar je Ivan Cankar zapisal v Kurentu: »Vesela domovina, pozdravljena iz vselega srca!«

dr. Zvone Štrubelj

Naša Luč, november 2024

→ OBISKALI SO NAS

ALEŠ ŠTEGER ZNOVA OBISKAL ARGENTINO

Aleš Šteger spada med uspešnejše slovenske avtorje. Njegova dela so prevedena v številne jezike. Tudi v kastiljščino, prevajata jih Florencia Ferre in Julia Sarachu. Večkrat je že bil v Argentini, ob izidu prevoda dveh novih knjig, pesniške zbirke Testimonio in knjige zgodb Cuentos de la guerra, je znova prišel in imel bogat program predstavitev in številna branja. Po samo enem dnevu v Buenos Airesu je že bil na poti v notranjost in potem spet nazaj v Buenos Aires, kjer je bil med drugim gost festivala FILBA.

O nastopih v mestih Córdoba in Rosario nam je poslala poročilo Florencia Ferre:

V ponedeljek, 23. septembra, je Aleš Šteger obiskal Córdoba in se udeležil pogovora o svoji pesniški zbirki Testimonio, ki je izšla pri založbi Ciudad Gótica iz Rosaria v prevodu Florencie Ferre. Lektorica slovenščine v Córdoba Maja Kračun ter direktorica Escuela de Letras Cecilia Pacella sta dogodek organizirali v prostorih Pabellón Venezuela v kampusu Državne univerze v Córdoba. Pesnik Silvio Mattoni, ki na isti univerzi poučuje tudi filozofijo in je izvrsten literarni prevajalec iz francoščine in italijanščine, je srečanje otvoril s kritičnim branjem Štegrovega pesniškega dela. Novinarica in pisateljica Eugenia Almeida je nato vodila pogovor z avtorjem o nekaterih vidikih zbirke Testimonio in njegovega proznega dela Cuentos de la guerra. Na koncu sta avtor in prevajalka prebrala pesmi v izvorniku in prevodu navdušenemu in pozornemu občinstvu, ki je ob koncu dogodka z avtorjem in drugimi člani omizja uživalo v slovenskih slaščicah.

V torek, 24. februarja, je v mestu Rosario v imponantnem univerzitetnem prostoru ECU, nekdanji stavbi Banco de la Nación Argentina, potekala predstavitev knjige Testimonio. Avtor in založnik Sergio Gioacchini sta spomnila na Štegrovo dolgoletno prijateljstvo z mestom, na katerega prestižni pesniški festival je bil trikrat povabljen, in na najpomembnejše pesnike iz Rosaria. Koordinatorica prostora in literarna kritičarka Livia Vives je komentirala knjigo, avtor in prevajalka pa sta prebrala pesmi s performativnim prikazom, ki je sprožil navdušen aplavz.

Na obeh dogodkih je avtor podpisoval izvo-de knjig Testimonio in Cuentos de la guerra.

Nato so sledili dogodki v Buenos Airesu:

V sredo, 25. septembra, je Aleš na Univerzi v Buenos Airesu predstavil knjigo Cuentos de la guerra (zbirko zgodb o vojni iz obsežnejšega romana Neverend) v prevodu Julie Sarachu, ki je v dvojezični izdaji izšla pri založbi Gog y Magog. Dogodek je potekal na Filozofski

fakulteti, kjer vodi lektorat slovenščine Tjaša Lorbek. Po njenih uvodnih besedah sta pogovor s pisateljem vodili Julia in predstavnica založbe Vanina Colagiovanni. Nato je sledilo branje ene od zgodb, Aleš je bral po odstavkih v izvornem jeziku, Julia pa vzporedno svoj prevod v kastiljščino. Naj omenim, da je ves pogovor z Alešem potekal v kastiljščini, saj odlično obvlada jezik. Pripovedoval je, kako je prišel do pisanja v mladih letih, kako do Argentine in drugo, tudi udeleženci so imeli nekaj vprašanj, dogodek pa se je zaključil s prodajo in podpisovanjem knjig. Udeležba je bila številčna; na povabilo so se odzvali študenti lektorata in slovanskih književnosti, člani naših domov, npr. AME Triglava, bivši obiskovalci lektorata, skratka učilnica je bila polna do zadnjega kota.

Na žalost je zaradi stavke na univerzi odpadel del programa, naslednji dan bi namreč Aleš moral gostovati na katedri slovanskih književnosti pri dr. Eugeniu Lópezu Arriazuju, prav tako na Filozofski fakulteti Univerze v Buenos Airesu.

V okviru mednarodnega literarnega festivala FILBA se je predstavil dvakrat. Najprej v petek, 27. septembra, zvečer v baru Rodney v četrti Chacarita. Majhen lokal, tako nabit, da se dihati ni dalo, ki se večkrat uporablja za manjše koncerte in psevdokulturne večere, je bil med drugimi izbran za ta dogodek, na katerem se je predstavilo pet pesnikov, med njimi dva iz tujine, in sicer Ekvadorka Yuliana Ortiz Ruano ter Aleš. Šteger je bral svoja dela v prevodu, razen zadnjega, ki je vseboval pet kratkih delov, in ga je prebral najprej v slovenščini in potem v prevodu.

Naslednji dan se je prav tako v okviru FILBA predstavil v Microgalerii, tokrat v četrti Palermo. Tako kot prejšnji večer sta bila tu dva tuja gosta, poleg Aleša še Haitijec Mackenzy Orcel. V tem istem prostoru se je lani predstavil tudi pesnik Uroš Prah. Zanimiv eksperiment so priredili: pesniki so posneli, kar bi brali, in posnetke poslali vnaprej uredništvu, uredništvo je posnetke posredovalo izbranim bralcem, ki so slišano homofonično prevedli, in nato svoje prevode prebrali na dogodku. Na koncu je prebral pesnik pravljen prevod in večkrat je šlo občinstvu na smeh, ko je po izmišljenem »prevodu« spoznalo pravilnega.

Aleš je bil v soboto, 28. septembra, povabljen tudi na Konferenco slovanskih študijev. V tretjem nadstropju kulturnega centra Centro Cultural de la Cooperacion v ulici Corrientes je skupaj s Julio Sarachu predstavil knjigo Cuentos de la guerra. Zelo zanimiv je bil cel dogodek. Julia je bila soorganizatorica teh »Jornadas de Estudios Eslovacos« kot članica Sociedad Argentina Dostoievski in profesorica na katedri za slovanske književnosti na Univerzi v Buenos Airesu. V petek je koordinirala okroglo mizo o filmu in vzgoji v slovanskem svetu, tema njenega prispevka pa je bila primerjalna analiza filmov Bojna ladja Potëmkin (1925) Sergeja Eisensteina in Strogi mladenič (1934) Abrama Rooma kot izrazov dveh različnih ideoloških trenutkov v kontekstu sovjetskega režima.

Z Alešem Štegram smo opravili tudi pogovor:

RF: Aleš, kdaj si bil nazadnje tu?

→ **AŠ:** Zadnjič sem bil v Argentini 2011.

RF: Kako je prišlo do tega projekta in novega obiska?

→ **AŠ:** Sem me je pripeljala literatura in mnoga prijateljstva. V Argentini sta izšli dve moji knjigi v španskem prevodu in obe prevajalki, Julia Sarachu in Florencia Ferre, sta skupaj z založbama Ciudad Gótica in Gog y Magog in z lektorati slovenskega jezika sestavili zelo intenziven program, številna srečanja in predstavitve. Zame je ta obisk zelo čustven, saj se v Argentini ne čutim tujca, tukaj imam kar nekaj prijateljev in bralcev, pred leti sem prevajal pesmi Olge Orozco, sedaj prevajam pesmi Borges. Obenem se srečujem z množico intimnih človeških usod, od potomcev slovenskih priseljencev do ljudi, ki pridejo na branja in se jih moji teksti enostavno dotaknejo, jih odprejo in mi pripovedujejo svoje zgodbe. To so krasni, nepozabni trenutki. Srečal sem tudi argentinske avtorje, recimo cenjeno in drago Alejandro Laurencich, in ta srečanja mi razpirajo velike spremembe, politične in kulturne, ki se dogajajo trenutno v Argentini.

RF: Gotovo je bilo naporno, a poleg obveznosti si najbrž še kaj drugega počel, obiskal ...

→ **AŠ:** Seveda, zelo me zanima umetnost v Argentini, ustvarjanje mladih, muzeji, in galerije. V Córdoba sem se ustavil recimo v antropološkem muzeju in bil navdušen nad pletenjem z žitom tamkajšnjih avtohtonih prebivalcev, v Rosariu sem gostoval na lokalni televiziji in srečal mnoge stare prijatelje, saj sem tam pred leti bil večkrat gost njihovega mednarodnega pesniškega festivala.

RF: Pišeš neprestano, potuješ. Kje si bil oz. boš v tem letu? Kaj ustvarjaš v tem času, kaj načrtuješ?

→ **AŠ:** Ravno zaključujem roman. Imenoval se bo Ogenj, to je roman o Jugoslaviji, o izničenju spomina in revoluciji, ki na koncu požre svoje otroke, o nezmožnosti revolucije. Letos me še čaka nekaj poti, kmalu bo knjižni sejem v Frankfurtu, v novembru bom gostoval v ZDA. Veliko nastopam v zadnjih letih skupaj z izjemnim akordeonistom Juretom Torijem, imava pesniško-glasbeni ritual in pripovedovalsko predstavo o mojem dedku v primežu zgodovine. Upam, da bova kdaj v prihodnje skupaj obiskala tudi Argentino, mislim, da bi predstava in Juretova glasba lahko dosegli srca tukajšnjih ljudi, še posebej slovenske skupnosti v Argentini.

RF: V katere jezike so že prevedena tvoja dela?

→ **AŠ:** V številne jezike, par knjig imam recimo tudi na Kitajskem, več kot deset knjig v nemščini, posebej sem vesel knjige pesmi v francoskem prevodu, ki ga je letos izdala založba Gallimard. Poznajo me kot pesnika,

a vse bolj tudi kot romanopisca, prozaista. To leto bo recimo izšel še španski prevod knjige novel Bogovi se nam smeji v prevodu Florencie Ferre v Mehiki.

RF: Pa pojdemo na nekaj drugega ... Kako doživljaš Argentino? Opažaš razliko med zadnjim obiskom?

→ **AŠ:** Argentino doživljam kot deželo izjemnih socialnih in političnih oscilacij, krize se zmeraj znova zamenjajo z obdobji blagostanja. Ko sem prvič prišel v Argentino 1999 je bila tukaj velika kriza in sedaj je ponovno med ljudmi čutiti veliko stisko. Po drugi strani pa je Argentina dežela zelo trdnih, upornih ljudi, ki reflektirajo dogajanje in ki ne dovoljujejo, da jih posrka pozaba zgodovinskih lekcij. Spomnim se pogovorov z izjemnim argentinskim pesnikom Juanom Gelmanom, ki je moral zbežati iz Argentine in mu je bil v času diktature umorjen del družine. Šele veliko kasneje je izvedel, da ima vnukinjo, ki je bila ukradena umorjenim staršem. To so izjemno tragične zgodbe, v njihovem ozadju pa je želja, potreba ljudi po resnici. In to potrebo, to nujo po resnici in po tem, da se življenjske zgodbe, tragične in tiste srečne, delijo z drugimi, srečujem pogosto v Argentini.

RF: Hvala lepa, Aleš, in upamo, da kmalu na svidenje!

Rok Fink
Lektorirala: Tjaša Lorbek

Intervju z avtorjem za "ECOS DE SLOVENIA" v kastiljščini:

<https://open.spotify.com/episode/331FtpDZ5i-FTHqMh7Zst7K?si=y1QQFQShR9-hWccnikfjKw>

Fotografije posredovali Tjaša Lorbek, Florencia Ferre, Julia Sarachu, Aleš Šteger, podpisani ter drugi udeleženci dogodkov.

Črna masa ZA POBITE SLOVENCE

MISSA PRO DEFUNCTIS

AGNUS DEI QUI TOLLIS PECCATA - MISERERE MEI!

Oj, z zastavo krvavo
Satan-Gad že čez pol sveta vihrá
vsebolj človeška kri od nje kapljá,
že iz rumene polti Kitajca brizga ...
čez ves svet gre groza njegovega brlizga ...
ves svet ledeni rep kot nov ekvator obdaja ...
O Kača Leporečna, pregnana iz Raja
za Človekom, ki ga izgnal je z mečem Duh:
V potu obraza boš jedel svoj kruh!
Vse je zavrelo v mrzlih udih:
Svoj raj postavim na znojnih trudih!
V sredo postavim Drevo Blagostanja!
O sladko drevo za - Zapeljevanja!
Drevo cvetoče! Cvet: lažna sanja!
In znoj bo - kri! Sad: lesnika spoznanja:
tegá, ki ubijal bo, ubije - Obup!
Hej, čez ves svet naj se lije moj strup!

Že jadra z repom na polsvet zahodni -
piščoč z votlim zobom kot sladki up
vladarjem uspavanko, budnico masi ...
lijoč strup v kanale podzemskih rup,
koteč v predmestjih svoj plod samorodni
in pod steklom palač, da - ko pridejo časi -
z žvižgom ga skliče iz pod- in nadplásti
k svetovni Oblasti!

O Svet Zahodni: sova vrešči z vej tvoje polute,
kot da mrliča imaš nekje v kotu ...
So tvoje bakanalije, ob vinu prečute
v razglasju godb v Parizu ... Berlinu ... UNU,
graditev trdnjave proti krvavemu sunu
Viharja z Vzhoda, ki se bliža v grmotu?!
Vidiš róko na zidu: Zaman tisti zida,
ki zida brez mene in moje zaslombe?!

O pada ... vse pada ... razpada ... Evropa ... Ame-
rika ... Svet! ...
O kam naj zbežimo, brezdomci, v miru umret?? ...

O blaženi otrok moj, ki ne vidiš izida! ...

Sova kriči ... in zbeži ... Si, dete, jo ti odpodilo?

Dete se smeje in tleska: Glej, morsko Vilo! ...

Iz mórja kot kodrasta glava vre dim atomske
bombe ...

Jagnje Božje, odvzemi svetu greh te
ubijajoče ere -
miserere!

Iz hiš kot iz src je padel Tvoj križ,
v zakonikih oblastnikov duh Zemlje vlada,
nad glavami diplomatov ne veje binškošni piš,
buči le šum, ko svet v duhu razpada;
pogodbe so le v vihri nihajoči trst,
obljuba opij, ki te ziblje v omame,
češ, sedaš na žamet, a padaš v goltance krst;
konference miru so le za vojno volčje jame,
beseda moža je le še zvok brez cene,
velja le, da drugega z njo pretentaš:
obračaj na kraja dva pojme meglene,
a v roki obdrži tegá, ki je - laž!
O svet se sesiplje in tone v kalu,
v greznici besed s smrdečo praznoto,
ni več čistih tolmunov, da kot v zrcalu
uzreš Besedo z njeno večno vrednoto.
Človek je pajk: zdaj plete le mreže;
je na dva kraja brušeno rezilo:
gorje mu, ki se vlovil je v časa rogovilo -
nož nečloveški ga z dveh plati zreže!
O časa razcep: brezdomec v njem umira,
zavržen od UNRRE in črtan iz IRA,
ob zahtevi Krvnika, ki ga hoče na vrv
tja, odkoder je ušel čez ozko brv
častne besede, sprevržene - v vrnitev!
O bvr, na dva kraja morilna britev!

Kdo zdaj zločinec je? Kdo pravični?
Ta, ki je obsojen? Ta, ki sodi?
Med sodniki sedi - najbolj krivični,

med obsojenci ta, ki - zdaj ni v modi ...
O spačena beseda, spačena pravica,
o spačeni pojmi - kdo naj spozna še lica?
Ljudje si stoje na nasprotnih tečajih:
a vmes je prevara še, že vidna maska:
zanka, ki Narodu rešilno se laska,
zadruga je - v njej visi v zadnjih drhtljajih ...

Jagnje Božje, odvzemi svetu greh te
varljive Himére -
miserere!

Človek je padel in vstati ne more,
da ga sreča Veronika in mu da potni prt -
joj, kakšen odtis bi bil te potvore?!
Pred živalskim obličjem bi zakrila oči Smrt.
Ta človek, ki bil je v stvarstvu prvi,
ki nosil je lice samega Boga,
je zdaj le še volk, ki voha po krvi,
nažrl bi rad se človeškega mesa,
odpira kot šakal v puštinji grobove,
razmetava kosti in prah v vse vetrove,
iz čeljusti - tat - puli zobovje zlato ...
Mož je zdaj pes, ki tuli s pasjo jato,
človeka okolje s steklo slino,
da skriva življenje svoje v jazbino ...
Žena je psica, ki ne ve za družino,
za prvim plotom se prvemu vdaja,
v svilenih blazinah se s prvim naslaja,
je cvet, ki se trese sam, da se osuje,
slina, ki sili v golt, da se izpljuje,
steblo okleščeno, ki ne vzcvete nanovo,
sladki glas, ki odmeva kot v grapi surovo -
ah, nekdanj možu za dobra dela plača,
zdaj je le še nadložna, nagnusna možača ...

Otroci so kot odstavljena sčeneneta,
ne poznajo ne matere ne očeta,
brez mladosti so, brez angelskih zgodb,
zabavajo se nad krutostmi "ljudskih sodb",
uživajo v pokoljih "nazadnjaških vojev",
rasto v idealih krvniških "herojev" ...
O kaj bo s tem rodom, ki s takih gred rase?
Kakšna bo žetev, ko bilj požene v klase?

Jagnje Božje, odvzemi svetu greh te
blodnje Hetére -
miserere!

Usmili se Zemlje te, ki raste v Babilon.
Vsi narodi grade Stolp Zmede do neba -
človek človeka več ne pozna,
človek za človekom gre kot za zverjadjo v pogon,
kot revirje si zemljó deli v ográde:
kdor hoče čez plot, pod strelom pade ...
Med Vzhod in Zahod je spuščena zavesa
od morja do morja ... kot giljotina ...
pal pod rezilo sem - groza me stresa -
z glavó sem pal sem - tam mi trup je: družina ...

A kadar odpre se železna lesa,
zazija, da bruhne iz sebe v snežavo
nage ljudi, ki jih mraz peče v stopinje,
še kletev jim vrže brat za slovo v glávo -
in spet pade zástor - duri domovinje ...

V nagoti zapuščam - sin - očetnjavo,
v tujini bom sanjal rodni krov,
po dnevi brat krokarjev, po noči sov,
vsakdanji potepuški brat cestnih psov -

a nočem domov ...

Jagnje Božje, odvzemi svetu greh te
delitve na sfere -
miserere!!

Prošnja

Usmili se svetá!
Njega slabosti in njega zlobe!
Zamahni z bandercem kot z veletokom Svetlobe!
Razženi Temine Razpadajočega duha!
Odtegni našo oblo satanskim osvajačem,
krvavo in razrvano!
Pritegni jo na Svojo Rano,
o Jagnje Neomadeževano,

in iz Nje potoči
Svoj Odrešujoči
Vir!

Jagnje Božje, ki odjemlješ grehe sveta -
Daj mu Svoj Mir!

Dona nobis pacem!

Zbor

Udari na Svoj zvon
in poženi Svojega belca, Zmagovalec zmagovalcev,
Ti - Božja Beseda, Ti Zvesti, Resnični, Strogi,
z očesom, žarečim kot oglje, s krono kron
in z napisom na plašču in na nogi:
Kralj kraljev in Gospodovavec gospodovavcev!
Zberi v Svoje spremstvo belih Angelov jate
in Svoje svetnike in mučenike, ovite v belo tančico,
in poženi jih za belcem, te Svoje armade krilate,
nad Satana-Gada in Babilonsko Hotnico!
Naj padejo kralji v prah pred Tvoj božji grb,
in kot so pali diktatorjem iz rok snop in sekira
in svastika - naj pade zvezda in kladivo in srp,
naj pod Tvojim kopjem se Grad Razvrata razdira,
razpade naj v prah kot Greh, ki vpije v nebo za
maščevanja,
Poženi Svojega belca, da bo Zemlja polna Tvoje
Zmage!
Preženi z oblakov ptice nagnusnega nečistovanja
in vsega hinavstva duhove in krive vražarske mage,
vse krvosese gozdov, vse priležnike, ki nečistovali
so s Kačo kač, z babilonsko Zverjo sedmoglavo,
z ognjem uniči Mesto Krvi in zidove razvali,
stolpe vrzi v rove, razruši slednjo trdnjavo,
kjer se drži še Satan, v podobi Zmaja zakleti,
luskinasti Gad, zvitooki mongolski Hun,
kateremu slavo pojo naši največji poeti
in mu še drugih sto brenka na čeva strun ...
Poženi Svojega belca in svetle nebeške armade
čez oblake tega sveta, da prepodé oblačne uime,
vrzi med Demone blisk, da se Satan s Hudičem
spoprime,
naj pijó od Božjega Srda, naj goltajo svoje jade,
in objeti naj strmoglavivo v najgloblje prepade
peklenskih brezen ... in za sabo naj potegnejo
konje
rjavih in črnih jezdecev in jezdece rdeče-krvave,
viteze Greha, priganjače bratomorilne gonje,
zadnje priče Hudičeve slave ...
Poženi Svojega belca - in pred peklensko dver
zavali najtežji kamen! Amen.

Predobhajilno kopnenje

Naj se pod kopita Tvojih jahačev dviga
belo kadilo -
molitev neprestana,
ki ga zažiga
Tvoj Namestnik iz Vatikana
v Imenu Tvoje Neveste
za svatbo, ki je pripravljena
in že davno po Razodetju najavljena
za tisti dan,
ko bo Babilon razdejan
in ko boš, Jagnje, odrešilo
Svoje Zveste ...

Tedaj bodo vstala vsa trupla obglavljena,
zažgana, mučena, pobita, ustreljena
zaradi Tvojega Imena,
in vsi tisti, ki niso Zver molili
in niso na rokavih in čelih nosili
Hudičevih znamenj -

in padli bodo v objem Tvojih Rámen
in iz njih ust bo prihrumela veličastna struja
najsilnejšega slavospeva,
vsem nečistim zemskim ušesom tuja:

Aleluja! Aleluja! Aleluja!
Premagalo Si, Jagnje, Kačo Gneva,
premagalo Babilonsko Vlačugo,
ki je z Zemljo nečistovala
in jo napravila za Greha strugo,
slaveč Zločina malikovanje!

Strunarji in piskači, začnite z godbo!
Bog je izvršil Svojo Sodbo!
Prišlo je Tvoje Maščevanje
naše krvi in naših žrtev:
Satan in njegov rod je mrtev!
Blagor mu, kogar Jagnje na gostijo prebuja,
da z Njim praznuje nebeški pir!
Aleluja! Aleluja! Aleluja!

Jagnje Božje, daj nam Svoj Mir!

Ti, ki kraljuješ s Svojo Nevesto in s Svojimi izbranci
med himnami večnega poveličanja
v sijaju angelskih lestencev
kot nebeške Luči Žarišče
in Si reklo, Jagnje, da Si boš prebivališče
med človeškimi otroki izbralo za stalno,
o vstopi, Ti - Sonce sakralno -
kot Beli Žar na zlato luno v monštranci
in odpri nam Rano ran -
Svojo prebodeno Srčno Stran,
da se vlijó studenci studencev
Milosti na pot našega zveličanja!

Drevo stoji sredi Zemlje kot drevo iz Raja -
Nevesta Tvoja se ga ovija kot vitica trtna,
trga Tvoj Sad in Ga nam - nova Eva - podaja:

Vzemi Ga, duša, da boš lepa in nesmrtna!
Pridi, kdor si žejen kot jelen, ki ga podé,
in zajemi Žive Vodé!
In Nevesta in Duh
kričita v naš čas in naš napuh:

Pridite in operite svoja oblačila
v Živi Vodi, ki vre izpod Življenja Drevesa,
da se vam Vrata odpro, ki vas bodo vodila
v mesto Jeruzalem, k Jagnetovi svatbi v nebesa,
da ne boste ostali pred Vratu med - bojazljivci,
lažniki, vražarji, nečistniki in morivci,
nasilniki, hinavci, ulizniki, ubijalci,
nagnusnimi barantači, narodov prodajalci,
povračevalci rešenecv, prevoznin kratilci,
krivoprisežniki, demonov opričniki,
med ljudmi stoobrazniki, med diplomati z
naličniki,
preseljevalci nedolžnih, med bratomorilnimi Kajni,
med njimi, ki so plesali po bogokletni lajni,
slaveč žvižg nasilniškega biča
in pesmi pojoč v imenu Hudiča
in njegovih znamenj.

Amen.

Obhajilo

O grozota zadnjih Videnj!

Jezus moj, pridem!

Glavo sklanjam kot dušo pod Tvoj Vir,
na jezik kot v srce sprejemam Tvoj Kruh,
vse telo mi jeclja:

Jagnje Božje, ki odvzemaš grehe sveta,
nisem vreden, da greš pod mojo streho,
reci le Besedo in ozdravljen bom od zemskega Zla!

O ves sem razsvetljen, ves napolnjen z Uteho,
ves iz sebe Tvoj Sij izžarevajoč,
verujem, verujem v Tvojo vsekraljevsko Moč -
v srcu nosim Nje potrdilo!

O, daj nam Svoj obljubljeni tisočletni Mir!

Ogromen sem v Tebi, vsegá me je sprostito,
kot da ristem v vse duše, v vseh vernikov
občestvo,
o, dvigam se, kot da z Angelom stopam na lestvo
in plavam z njim visoko nad oblakom,
v dlaneh srcá nosim Sveto Obhajilo,
da dam od te svatbe nebeške vojščakom,
ki so padli v tem apokaliptičnem prepiru
za Tvoje Kraljestvo ...

DONA EIS PACEM! - NAJ POČIVAJO V TVOJEM
MIRU!

KOLEDAR

22. novembra ob 20:00
"Slovenija in slovenstvo danes" – v Našem domu

23. novembra
Evropski večer v Carapachayu

24. novembra
NEDELJA KRISTUSA KRALJA. Ob 10. sveta birma v cerkvi Marije Pomagaj, podelil jo bo msgr. Andrej Saje.

30. novembra
Folklorna veselica in koncert pevskega zbora na Pristavi

VABLJENI, DA
V SVOBODNI
SLOVENIJI
OBJAVITE VAŠA
BOŽIČNA VOŠČILA

Cena oglasa: \$ 50.000

“ ZA RAZMISLEK IN NASMEH ”

“En dober pregovor na dan, prežene slabo voljo stran”

PREGOVORI IN CITATI

PREPOVED

Martinovanje je v Sloveniji ena najbolj popularnih šeg in praznovanj, saj se ta dan - po blagoslovitvi - mošt spremeni v vino. Kulturno društvo Leskovec pri Krškem je za soboto, 16. novembra, vabilo na tradicionalno prireditev Martinovanje "po starih in novih šegah". Prireditev naj bi potekala v prostorih osnovne šole, mošt bi pa blagoslovil domači župnik Matej Gnidovec. Prav to pa je zmotilo poslanko Gibanja Svoboda in občinsko svetnico Mestne občine Krško Tamaro Vonto, ki je na seji občinskega sveta zastavila vprašanje, kakšno stališče ima občina glede prireditve, ki bi potekala v osnovni šoli ter izpostavila blagoslov vina in dejstvo, da se na odru pojavi alkohol. Že naslednji dan je na družbenem omrežju X njena strankarska kolegica in nekdanja ministrica za digitalno preobrazbo Emilija Stojmenova Duh objavila plakat te prireditve in bila zgrožena nad dejstvom, da bo "mošt blagoslovil gospod župnik". Dodala je še "Družba, imamo velik problem. Bo treba ukrepati".

V ponedeljek so vodstvu osnovne šole napovedale svoj obisk različne inšpekcije, v primeru da bi prireditev potekala v prostorih šole, čeprav bi Martinovanje bilo v sobo-

to zvečer, izven šolskih ur.

Zaradi vsega tega je Kulturno društvo Leskovec prireditev odpovedalo. V javnost so dali naslednje sporočilo: "Spoštovani poslanka Vonta in nekdanja ministrica Stojmenova Duh, dobili sta bitko. Upamo, da sta zadovoljni! Nismo se želeli odzivati na političen napad, ki smo ga s strani poslanke in občinske svetnice Tamare Vonta ter bivše ministrice za digitalno preobrazbo Emilije Stojmenove Duh doživeli v zadnjih dneh, a prav je, da naši zvesti obiskovalci poznajo razlog, zakaj prekinjamo dolgoletno tradicijo naše prireditve, ki mimogrede ni veselica, ampak kulturna prireditev."

Pa razumi, če moreš, kako se ujema svoboda s prepovedjo ...

Sicer pa nam o prepovedi govorijo že stari pregovori:

- **Prepovedane stvari se prodajo dvakrat dražje.** (angleški pregovor)
- **Prepovedan sadež je najbolj zažele.** (španski pregovor)
- **Diktatura: sistem vladanja, v katerem, kar ni prepovedano, je obvezno.** (Enrique Jardiel Poncela, španski

dramaturg in pisatelj)

- **Česar ne prepoveduje zakon, prepoveduje sramežljivost.** (latinski pregovor)
- **Prepovej neumnemu človeku nekaj narediti, in ravno to bo storil.** (španski pregovor)
- **Prepovedano prepovedati. Svoboda se začne s prepovedjo.** (Jim Morrison, ameriški rock pevec)
- **Najraje ribarimo v prepovedani vodi.** (nemški pregovor)
- **Prepovedovati ni način vzgoje.** (španski pregovor)
- **Prepoved ni prinesla drugega kot težave.** (Al Capone, ameriški gangster italijanskega rodu)
- **Prepovedano kosilo se hitro poje.** (švedski pregovor)
- **Prepovedan sad mika, četudi je lesnika.** (slovenski pregovor)

Izbral: Jože Jan

in

vabita na srečanje z

Matejo Rihter,
glavno urednico cerkvenega lista Nedelja, ki izhaja na Koroškem,

Boštjanom Debevcem,
odgovornim urednikom katoliškega tednika Družina in

Mariano Poznič,
urednico glasila Slovencev v Argentini, Svobodna Slovenija, na temo:

SLOVENIJA IN SLOVENSTVO DANES

V petek, 22. novembra 2024, ob 20. uri v Našem domu San Justo.

Po okrogli mizi sledi druženje s pogostitvijo. Vsi prav lepo vabljeni!

Domače jedi, točeno pivo, glasba, ples in veliko zabave!

Slovenski Dom Carapachay in Folklorna Skupina Maribor vabita na

XIV. EVROPSKI VEČER

Sodelujejo Albert Daisen in evropske folklorne skupine!

23. novembra, ob 20.00 uri
Cecilia Grierson 3867 - Carapachay
Prireditev bo ob vsakem vremenu.

Nedelja, 8. december

MIKLAVŽEV DAR

Nabirka med mašo in po domovih ZA POMOČ POTREBNIM ROJAKOM

Svobodno Slovenijo podpirajo

REPUBLIKA SLOVENIJA
URAD VLADE ZA SLOVENCE V
ZAMEJSTVU IN PO SVETU

Antonio Podržaj e Hijos S.R.L.

Grupo HZ

SL*AR
CÁMARA DE COMERCIO
ESLOVENO ARGENTINA

BAJDA s.r.l.

SVOBODNA SLOVENIJA | Glasilo Slovencev v Argentini
Ustanovitelj Miloš Stare
Lastnik društvo Zedinjena Slovenija
Predsednik Jure Komar

Urednika:
Mariana Poznič, Jože Jan
Oblikovanje:
Leila Erjavec, Sofi Komar

SVOBODNA SLOVENIJA / ESLOVENIA LI BRE
Ramón L. Falcón 4158, Buenos Aires - Argentina
email svobodna.ba@gmail.com
www.svobodnaslovenija.com.ar